

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 13 Ročník XV

1. července 2018

Bratři, vy jste byli povoláni ke svobodě. Ta svoboda však nesmí být záminkou, abyste se vraceli k prosazování sebe. Spíše si navzájem posluhujte láskou. Celý Zákon totiž ve své plnosti je obsažen v jediné větě: „Miluj svého bližního jako sebe.“

Gal 5, 13-14

Ave!

...a opět tu jsou prázdniny, hurá! Tedy hurá jak pro koho, ale učitelé si rádi po zásluze odpočinou. „Prázdniny“ jsou zajímavé slovo, znamená „prázdné dny“, školním žargonem – dny bez rozvrhu vyučovacích hodin. Ach, ta úleva! Ach, tolik volna! Co s ním? Co s časem, který můžeme naplnit, téměř čím chceme? Čím chci? A náhle vidím, že nejde říci tak úplně beze zbytku „čím chci“. Život nám určuje mnoho věcí, které musíme dělat, i když se nám nechce.

Musím spát. Musím dýchat. Musím komunikovat s lidmi, zvláště s nejbližšími, musím pomáhat, když vidím, že někdo něco nutně potřebuje, přece se k němu neotočím zády... Musím jíst, musím být člověkem i na pustém ostrově. Musím být spojen se svým Tvůrcem, Otcem, který mě neskonale miluje a nechce mě ztratit. Ano, nesmím se ztratit! Ani v lese, ani v cizině, ani rodičům, ani Bohu!

Modlitba není práce, ale nutnost jako dýchání, jako jídlo, jako být člověkem a Božím dítětem, jako učedník Kristův, jako křesťan... Je to radost, být v Bohu i ve dnech volna, protože Bůh mě chce mít volného a radostného, spokojeného člověka stvořil ke svému obrazu, ne opici, která si doslova dělá, co chce – visí z balkonu, houpe se na dopravní značce, háže slupky od banánu po lidech, ječí jako divoch a dělá nejapné grimasy i v situacích, kdy jde téměř o život. No, tak jestli je tohle opičí počínání pro někoho inspirace, jak strávit volný čas, tak jej potěš Pán Bůh... Volné dny, prázdniny a dovolené, ať jsou časem požehnaným, příležitostí udělat si hezky a prožít je v chválách Bohu za tento letní čas. Pán vás provázej!

Pater Petr

Slavnost Petra a Pavla (29. 6.) je papežský svátek – kdo je papež?

Petrův úřad

Ve společnosti apoštolů jeden zřetelně vyčnívá – Šimon, který později obdrží přízvisko Petr (z řeckého petra = skála). 114krát je jmenován v evangeliích před ostatními apoštoly. Stojí v čele všech seznamů apoštolů. Většinou je mluvčím apoštolského kolegia. Přednost mu nebyla ostatními apoštoly upírána, a to ačkoliv Petr nebyl nejstarší a nebyl „nejoblíbenějším učedníkem“. Zcela zřetelná je tato přednost po Ježíšově nanebevstoupení. Rozhodující text nalézáme u Mt 16, 16. Kristus pokládá učedníkům otázku: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ Petr opět odpovídá za všechny: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.“ Ježíš potvrzuje tuto odpověď a mění role tím, že pouze Petrovi říká, kdo je, popřípadě kým má být. Přitom je v aramejském jazyce zajímavá slovní hříčka: „A ty jsi Petr (aramejsky kepha = skála); a na této skále (kepha) zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou. Dám ti klíče království nebeského, a co odmítneš na zemi, bude odmítnuto v nebi, a co přijmeš na zemi, bude přijato i v nebi.“ Stavba obce Ježíšovy má mít tedy v Petrovi svůj skalní základ. Vlastním, neviditelným fundamentem zůstává přirozeně sám Kristus (1 K 10, 4). Ale Ježíš chce dát církvi pro dobu po svém odchodu viditelný fundament, který ho bude reprezentovat. Proto může Pavel právem říci, že církev je postavena na fundamentu apoštolů a proroků (Ef 2, 20). Zde je ale jako jediná „skála“, fundament církve, nazýván Petr. Jinde (J 21, 15) říká Ježíš Petrovi: „Pas mé beránky, buď pastýřem mých ovcí!“ Králové jsou v Písmu svatém často nazýváni „pastýři národů“. Kristus chce, aby Petr vedl lid na jeho místě. To se má dít především tak, že svou službou bude posilovat všechny bratry ve víře a v jednotě (srov. L 22, 32).

Potřebujeme papeže?

Podle katolického pojetí je nástupcem apoštolského kolegia kolegium biskupů. Katolická církev je ale toho přesvědčení, že je správné, když je v biskupském kolegiu jako v kolegiu apoštolů jeden, kterému připadne jakožto nástupci Petra služba sjednocení celé církve. Skálou, na které chce Ježíš stavět svou církev, není slabý Petr, který Ježíše brzy po svém pověření zapře, nýbrž Petrova služba, Petrův úřad. Toto má – jakožto fundament – zajistit jednotu církve a neporušenost učení Ježíše. Služba jednotě nemusela být tak zřetelně viditelná v době, kdy byla církev málo rozšířená. Přesto existují pro ranou dobu církve dokumenty, které vyjadřují význam římského biskupa, popřípadě církve Říma. Ireneus Lyonský píše: „S církví Říma se musí shodovat kvůli její vysoké přednosti každá církev, neboť v ní byla vždy uchováвана apoštolská tradice.“ Cyprián z Kartága (kol. 200–258), vůbec ne ve všem stejného mínění jako biskup Říma, dosvědčuje jeho přednostní postavení tím, že ho nazývá „principem jednoty a neomylnosti“. On pro křeslo biskupa Říma poprvé používá označení „primát“, tzn. vůdčí síla, a jako důvod pro toto postavení udává nástupnictví svatého Petra. To, že od 4. století panovalo všeobecné přesvědčení o tzv. primátu římského biskupa, není dnes už zpochybňová-

no. Samotní bludní věrouci u něj hledali potvrzení. Vliv papežství se potom v průběhu staletí vystupňoval a vedl příležitostně také k mocenským a vládním nárokům, které neodpovídaly služebnímu úřadu papeže. – Význam papežství pro celou církev dosáhl svého vrcholu v I. vatikánském koncilu 1870/71 a po něm následujících významných papežích. II. vatikánský koncil vyzvedl opět silněji kolegiální strukturu všech biskupů mezi sebou. Papež Pavel VI. (1978) zdůrazňuje ve světovém oběžníku, že primát papeže má být primátem sloužení, pomáhání a lásky. Právě on si byl bolestně vědom toho, že jeho úřad je mnohými křesťany nazírán jako překážka na cestě ke znovusjednocení.

Papež a biskupové

Biskupové mají svou moc nikoliv od papeže, nýbrž od Krista. Proto nemůže papež násilně zasahovat do záležitostí biskupství. II. vatikánský koncil zdůraznil význam společenství místních církví a kolegiální strukturu biskupského úřadu oproti příliš silnému centralismu. Tak jako Petr, jeden z „Dvanácti“, s nimiž byl spojen, tak je papež jedním z biskupů a je s nimi spojen. A žádný biskup není zodpovědný jen za své biskupství, nýbrž také za celou církev. To se stává zvláště zřetelným prostřednictvím mezinárodních synodů. Církev je struktura z mnoha místních církví, spojujícím orientačním bodem pro jednotu všech je ale nástupce Petra.

Neomylnost církve

Velmi dobře chápeme, pokud jste pohoršeni slovem neomylnost. Formulace také není šťastná. To, co je míněno, by bylo lépe reprodukováno slovy „konečná závaznost“. A také tu je nutno chápat jen tehdy, pokud je současně myšleno také na vyslovené ve dvou předcházejících lekcích. Abychom vyvrátili všechna nedorozumění, chceme předem stanovit, co neomylnost neznamená: Neznamená, že existuje nějaký člověk, který by nemohl hřešit nebo se mýlit. Také papež je člověk se slabostmi a chybami, také on se zpovídá. Také on se může samozřejmě mýlit, dokonce i v teologických výrocích. Může dokonce hájit bludná učení. – neomylnost také neznamená, že církev nemůže učinit žádná chybná rozhodnutí; že všechny věroučné názory, které byly kdy v církvi hájeny, jsou neomylné. – Také papežské proslovy a papežské oběžníky nespádají – ačkoliv mají jistě velký význam – pod neomylnost už proto, protože jsou vydávány papežem. Ke konečné závaznému a neomylnému trvalému základu víry patří jen to, co církev učí ve slavnostním zvěstování článků víry s výrazným odvoláním na Boží zjevení. Ale dokonce tento trvalý základ je ve svých formulacích časově omezený a schopný zlepšení. V průběhu času může být hlouběji poznán. Co může platit za neomylné, je tedy velmi omezené. Konečná závaznost v otázkách víry se zakládá na příslibu Ježíše, že Duch Boží bude stát při církvi jako opora (srov. 1 J 20, 27). Slovo Boží nemůže vést k omylu. Kdybychom nemohli mít důvěru k církvi, že v ní dále působí Kristus, nemohli bychom mít také žádnou důvěru k Písmu svatému, které vzešlo ze zvěstování prvotní církve.

Učitelství úřad církve

V 15. kapitole Skutků apoštolů čteme, jak se apoštolové a starší sešli k důležité poradě. Jsme zpravováni o prudké při o vztahu pohanských křesťanů a židovských křesťanů, která by mohla vést k rozštěpení mladé církve. Na tomto „apoštolském koncilu“ pronesl Petr rozhodující řeč a došlo k rozhodnutí, které shromáždění uvádí slovy: „Duch svatý a my jsme se usnesli ...“ Tento příklad vyjasňuje, kdo je garantem spolehlivosti církve, kde se přece každý jednotlivec – také každý biskup – může ve věcech víry mýlit. Ale církev jako celek nemůže v podstatných pravdách víry zbloudit, protože ji před tím chrání Kristus. Konečná závaznost v otázkách víry a mravů je tedy vlastností celé církve. Kdo ale formuluje v církvi vědomí víry celé církve? Tehdy v Jeruzalémě na „apoštolském koncilu“ to byli apoštolové a starší. Dnes se tak děje prostřednictvím biskupů. Oni tvoří učitelství úřad. Věřící jsou také ti, kteří – jako každý jiný – přijímají svou víru od celé církve. Učitelství úřad nestojí nad slovem Božím, nýbrž mu slouží; je napojen na zjevení a tradování. Jak to ale je, když si různé části církve – jak se událo vícekrát v církevních dějinách – v rozhodujících pravdách protirečí? Když sami biskupové jsou různého mínění o nich a tím hrozí rozkol? V takových případech rozhodoval vždy římský biskup. On má úkol zajistit jednotu v kolegiu biskupů. O něm pak platí slovo Pána Petrovi: „Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra neselehala; a ty, až se obrátíš, buď posilou svým bratřím.“ (L 22, 32) Proto je pro nás papež neomylný v otázkách víry a mravů (ale pouze v těchto), když zvěstuje s odvoláním na svůj nejvyšší učitelství úřad učením konečným způsobem pro celou církev (když hovoří „ex cathedra“). Takový případ je velmi řídký. Ve skutečnosti neučiní biskup Říma tímto způsobem závazující výpověď bez toho, aby se dříve nejistil o mínění svých spolubiskupů. Je sice hlavou biskupského kolegia, ale není žádné hlavy bez těla. Také papež může předkládat jako závazné k víře jen to, co je společnou vírou celé církve kvůli zjevení nebo tradici. A musí vynaložit vhodné prostředky (koncil, dotaz mezi teology a biskupy), aby zjistil názor celé církve. Tak bylo také dogma nanebevzetí Marie zvěstováno v roce 1950 po dotazování všech biskupů a církevních vysokých škol světa, ne tedy jako „individuální rozhodnutí“ papeže.

Kristus sám nezanechal písemný dokument, nýbrž společenství, kterému dal schopnost a plnou moc předávat dále a vykládat jeho poselství. Odvážný čin!

Zprávy a oznámení

Pouť ve Voltuši: neděle 29. 7. v 11,15 hod.

Pouť na Třemšíně: neděle 5. 8. v 10,30 hod., divadlo Víti Marčíka ml.

Festival Jakuba Jana Ryby – koncert účastníků a lektorů hudebních kursů
čtvrtek 19. 7. v 19,30 hod., farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále

Den		Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 2. do 15. července 2018				
		Starý Rožmitál		Hvožd'any	Bělčice	Ostatní
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého			
Pondělí	2. 7.		mše svatá není			
Úterý	3. 7.		mše svatá není			
Středa	4. 7.					mše svatá není
Čtvrtek	5. 7.	Slavnost sv. Cyrila a Metoděje 8,30 volná intence			18,00 P. Kozubík	
Pátek	6. 7.		17,00 svátost smíření 18,00 Za Boží ochranu pro zákazníky firmy Auto Holan			12,20 Vranovice – žehnání kaple a hasič. atributů
Sobota	7. 7.					mše sv. se skauty v Hutích
Neděle	8. 7.	8,30 Za Josefa a Marii Hudečkovy, rodiny Sýkorovu, Citerbartovu a Salivarovu		10,10 poutní mše. sv.	11,15 bohosl. slova	
Pondělí	9. 7.		mše svatá není			
Úterý	10. 7.		mše svatá není			
Středa	11. 7.					mše svatá není
Čtvrtek	12. 7.		18,00 modlitba růžence		18,00 P. Kozubík	
Pátek	13. 7.		18,00 modlitba růžence			
Sobota	14. 7.					19,00 Spol. mladých fara
Neděle	15. 7.	8,30 Za Stanislava a Julii Křížkovy, syna Josefa a celý rod		10,10 mše sv.	11,15 bohosl. slova	

Den		Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 16. do 29. července 2018				
		Starý Rožmitál		Hvožd'any	Bělčice	Ostatní
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého			
Pondělí	16. 7.		mše svatá není			
Úterý	17. 7.		mše svatá není			
Středa	18. 7.					14,30 mše sv. Centrum soc. sl. 18,00 farní společ. Panský d.
Čtvrtek	19. 7.		18,00 volná intence <i>Po mši sv. adorace</i>		18,00 P. Kozubík	19,30 koncert účastníků a lektorů hud. kursů v rámci Festivalu Jakuba Jana Ryby farní kostel ve St. Rožmitále
Pátek	20. 7.		17,00 svátost smíření 18,00 volná intence			
Sobota	21. 7.					
Neděle	22. 7.	8,30 Za Marii a Stanislava Drechslerovy, rodiče a sourozence		10,10 bohosl. slova	mše sv. není	11,15 poutní mše Záhrobí
Pondělí	23. 7.		mše svatá není			
Úterý	24. 7.		mše svatá není			
Středa	25. 7.					18,00 mše sv. Voltuš
Čtvrtek	26. 7.		18,00 volná intence <i>Po mši sv. adorace</i>		18,00 P. Kozubík	
Pátek	27. 7.		17,00 svátost smíření 18,00 volná intence			
Sobota	28. 7.					19,00 Spol. mladých fara
Neděle	29. 7.	8,30 Za Miloslava Muchnu a jeho rodiče		10,10 mše sv.	11,15 bohosl. slova	11,15 poutní mše Voltuš